

Bruksela, 4 grudnia 2015 r.
(OR. en)

14976/15

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2015/0276 (COD)

ENV 772
IND 202
CODEC 1663

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	3 grudnia 2015 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2015) 596 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2015) 596 final.

Załącznik: COM(2015) 596 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 2.12.2015 r.
COM(2015) 596 final

2015/0276 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2015) 259 final}

{SWD(2015) 260 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1 Kontekst ogólny

Gospodarka Unii traci obecnie znaczne ilości potencjalnych surowców wtórnych, które znajdują się w strumieniach odpadów. W 2013 r. w UE wytworzono ogółem ok. 2,5 mld ton, z czego 1,6 mld ton nie zostało ponownie użyte ani poddane recyklingowi, a zatem przepadło dla europejskiej gospodarki. Według szacunków kolejne 600 mln ton odpadów nadawało się do recyklingu lub ponownego użycia. Dla przykładu, zaledwie 43 % odpadów komunalnych wytworzonych w Unii poddano recyklingowi, natomiast pozostałą część składowano (31 %) lub spalono (26 %). Unia traci w ten sposób ogromną szansę na zwiększenie efektywności gospodarowania zasobami oraz stworzenie gospodarki o obiegu zamkniętym.

Jeśli chodzi o gospodarowanie odpadami, Unia musi również sprostać problemowi dużych różnic między państwami członkowskimi. W 2011 r., kiedy to sześć państw członkowskich składowało mniej niż 3 % swoich odpadów komunalnych, 18 państw członkowskich składowało ponad 50 %, a w niektórych przypadkach nawet ponad 90 % odpadów. Te nierówności należy jak najszybciej zniwelować.

Wnioski dotyczące zmiany dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów¹, dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych², dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów³, dyrektywy 2000/53/WE w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji⁴, dyrektywy 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów⁵ oraz dyrektywy 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego⁶ stanowią część pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym, który obejmuje również komunikat Komisji zatytułowany Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym.

1.2 Podstawa i cele wniosku

Ostatnie tendencje wskazują, że dalszy postęp pod względem efektywnego gospodarowania zasobami jest możliwy i może przynieść znaczące korzyści gospodarcze, ekologiczne i społeczne. Przekształcanie odpadów w zasoby to zasadniczy element służący efektywniejszemu gospodarowaniu zasobami i zamknięciu obiegu w gospodarce.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

² Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

³ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34).

⁵ Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylająca dyrektywę 91/157/EWG (Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1).

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38).

Prawnie wiążące cele ustanowione w przepisach UE dotyczących odpadów to główny czynnik stymulujący doskonalenie praktyk w obszarze gospodarowania odpadami, rozwój innowacyjnych technik recyklingu, ograniczenie wykorzystywania składowisk oraz stworzenie środków zachęcających konsumentów do zmiany zachowań. Dalszy rozwój polityki dotyczącej odpadów może przynieść znaczne korzyści: zrównoważony wzrost gospodarczy oraz tworzenie miejsc pracy, redukcja emisji gazów cieplarnianych, bezpośrednie oszczędności związane z lepszymi praktykami gospodarowania odpadami oraz poprawę stanu środowiska.

Wniosek w sprawie zmiany dyrektywy 2008/98/WE stanowi odpowiedź na prawny obowiązek dokonania przeglądu celów w zakresie gospodarowania odpadami, określonych w tej dyrektywie. Wnioski stanowiące część pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym i zmieniające sześć dyrektyw wspomnianych powyżej opierają się częściowo na wniosku, który Komisja przedstawiła w lipcu 2014 r., a następnie wycofała w lutym 2015 r. Są one zgodne z celami planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy⁷ i 7. unijnego programu działań w zakresie środowiska⁸, takimi jak pełne wdrożenie hierarchii postępowania z odpadami⁹ we wszystkich państwach członkowskich, zmniejszenie ilości wytwarzanych odpadów ogólnie i na mieszkańca, zapewnienie wysokiej jakości recyklingu oraz wykorzystania poddanych recyklingowi odpadów jako ważnego, solidnego źródła surowców w Unii. Przyczyniają się również do realizacji unijnej inicjatywy na rzecz surowców¹⁰ i odpowiadają na potrzebę zapobiegania marnowaniu żywności. Ponadto wnioski w sprawie zmian dotyczą uproszczenia wymogów w zakresie sprawozdawczości zawartych we wszystkich sześciu dyrektywach.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1 Badania

Wnioski i towarzysząca im ocena skutków zawierają ocenę aspektów technologicznych i społeczno-gospodarczych oraz analizę kosztów i korzyści związanych z wdrożeniem i dalszym rozwojem przepisów UE dotyczących odpadów. Opracowano suplement do oceny skutków w celu przeanalizowania potencjalnych skutków, jakie miałyby warianty dodatkowe głównych wariantów strategicznych określonych w ocenie skutków.

2.2 Konsultacje wewnętrzne

W Komisji opracowywanie wniosków ustawodawczych śledziła grupa sterująca ds. oceny skutków złożona z przedstawicieli różnych służb Komisji (SG, ECFIN, GROW, CLIMA, JRC, i ESTAT).

⁷ COM(2011) 571.

⁸ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

⁹ W hierarchii postępowania z odpadami pierwszorzędne znaczenie przypisuje się zapobieganiu, po czym szereguje się kolejno: ponowne użycie, recykling przed odzyskiem energii oraz unieszkodliwianie, obejmujące składowanie i spalanie bez odzysku energii.

¹⁰ COM(2008) 699 i COM(2014) 297.

2.3 Konsultacje zewnętrzne

Komisja przygotowała orientacyjny wykaz problemów, które należy rozwiązać, a do rozmów z zainteresowanymi stronami przystąpiono w lutym 2013 r. Internetowe konsultacje społeczne zgodne z minimalnymi normami dotyczącymi konsultacji rozpoczęto w czerwcu 2013 r. a zakończono we wrześniu 2013 r. Otrzymano 670 odpowiedzi, które odzwierciedlały duże obawy społeczeństwa, jeśli chodzi o sytuację w obszarze gospodarowania odpadami w UE, i wysokie oczekiwania w kwestii podjęcia przez UE działań w tej sferze. Szczegółowe konsultacje z państwami członkowskimi odbyły się w okresie od czerwca do września 2015 r., podobnie jak szersze konsultacje dotyczące gospodarki o obiegu zamkniętym.

2.4 Ocena skutków

Wraz z wnioskiem przyjętym w lipcu 2014 r.¹¹ opublikowane zostało sprawozdanie z oceny skutków i streszczenie. W ocenie skutków, która zachowuje ważność jako główna analityczna podstawa dla zmienionych wniosków ustawodawczych, poddano ocenie główne środowiskowe, społeczne i gospodarcze skutki różnych wariantów strategicznych służących poprawie gospodarowania odpadami w UE. Przeanalizowano różne poziomy ambicji i porównano je ze „scenariuszem odniesienia” w celu określenia najbardziej odpowiednich instrumentów i celów, które zminimalizują koszty i zmaksymalizują korzyści.

W dniu 8 kwietnia 2014 r. Rada ds. Ocen Skutków z ramienia Komisji wydała pozytywną opinię na temat oceny skutków, formułując jednocześnie pewną liczbę zaleceń dotyczących doprecyzowania sprawozdania. Rada zwróciła się o bardziej precyzyjne określenie problemu oraz potrzeby wyznaczenia nowych celów średnioterminowych, wzmocnienie argumentów na rzecz zakazu składowania odpadów z punktu widzenia zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz jednolitych celów dla wszystkich państw członkowskich, jak również o dokładniejsze wyjaśnienie sposobu uwzględnienia we wniosku różnic w poziomie efektywności poszczególnych państw członkowskich.

Na podstawie oceny skutków stwierdzono, że połączenie wariantów przyniesie następujące korzyści:

- zmniejszenie obciążenia administracyjnego, zwłaszcza dla małych zakładów lub przedsiębiorstw, uproszczenie i lepsze wdrożenie, w tym dostosowanie działań do zamierzonych celów;
- tworzenie miejsc pracy – do 2035 r. można utworzyć ponad 170,000 bezpośrednich miejsc pracy, przy czym większości z nich nie można będzie przenieść poza terytorium UE;
- redukcja emisji gazów cieplarnianych – w okresie od 2015 do 2035 r. można by uniknąć emisji około 600 mln ton gazów cieplarnianych;
- pozytywny wpływ na konkurencyjność unijnych sektorów gospodarowania odpadami i recyklingu oraz pozytywne skutki dla przemysłu wytwórczego UE (ulepszone systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, mniejsze ryzyko związane z dostępem do surowców);

¹¹ COM(2014) 397.

- ponowne wprowadzenie do gospodarki UE surowców wtórnych, zmniejszające zależność UE od przywozu surowców.

Razem z wnioskiem ustawodawczym wydano notatkę analityczną uzupełniającą ocenę skutków. W notatce tej przeanalizowano dodatkowe opcje i warianty, aby w większym stopniu uwzględnić różne sytuacje wyjściowe poszczególnych państw członkowskich.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKÓW

3.1 Krótki opis proponowanych działań

Główne elementy wniosków w sprawie zmiany przepisów UE dotyczących odpadów:

- ujednolicenie definicji;
- zwiększenie do 65 % celu w zakresie przygotowania odpadów komunalnych do ponownego użycia i recyklingu do 2030 r.;
- zwiększenie celów w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz uproszczenie wyznaczonych celów;
- stopniowe ograniczenie odsetka składowanych odpadów komunalnych do 10 % do 2030 r.;
- większa harmonizacja i uproszczenie ram prawnych dotyczących produktów ubocznych oraz utraty statusu odpadów;
- nowe środki propagujące zapobieganie wytwarzaniu odpadów, w tym odpadów spożywczych, oraz ponowne wykorzystanie;
- wprowadzenie minimalnych warunków działalności na potrzeby rozszerzonej odpowiedzialności producenta;
- wprowadzenie systemu wczesnego ostrzegania w celu monitorowania zgodności z celami w zakresie recyklingu;
- uproszczenie i optymalizacja obowiązków sprawozdawczych;
- dostosowanie przepisów do art. 290 i 291 TFUE w sprawie aktów delegowanych i aktów wykonawczych.

3.2 Podstawa prawna i podstawa do działania

We wnioskach przedstawiono zmiany sześciu dyrektyw dotyczących gospodarowania różnymi rodzajami odpadów. Wnioski dotyczące zmiany dyrektywy 2008/98/WE, dyrektywy 1999/31/WE, dyrektywy 2000/53/WE, dyrektywy 2006/66/WE i dyrektywy 2012/19/UE są oparte na art. 192 ust. 1 TFUE, natomiast wniosek dotyczący zmiany dyrektywy 94/62/WE jest oparty na art. 114 TFUE.

W art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/98/WE określono 50-procentowy cel dotyczący przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów z gospodarstw domowych i podobnych odpadów oraz 70-procentowy cel dotyczący przygotowania do ponownego użycia, recyklingu i innych sposobów odzysku odpadów budowlanych i rozbiórkowych

innych niż niebezpieczne; oba cele mają zostać osiągnięte do 2020 r. Zgodnie z art. 11 ust. 4 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja musiała dokonać analizy tych celów, by w razie konieczności zwiększyć je lub rozważyć ustanowienie celów dla innych strumieni odpadów, z uwzględnieniem odpowiednich skutków środowiskowych, gospodarczych i społecznych wynikających z wyznaczenia tych celów. Zgodnie z przepisami art. 9 lit. c) do końca 2014 r. Komisja musiała ustanowić cele na rok 2020 w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i oddzielenia wytwarzania odpadów od wzrostu gospodarczego na podstawie najlepszych dostępnych praktyk, w tym, w razie konieczności, zmienione wskaźniki, o których mowa w art. 29 ust. 4. I wreszcie, zgodnie z art. 37 ust. 4 w pierwszym sprawozdaniu sporządzonym do dnia 12 grudnia 2014 r. Komisja musiała dokonać oceny niektórych środków, w tym systemów odpowiedzialności producenta w przypadku konkretnych strumieni odpadów, celów liczbowych, wskaźników oraz środków związanych z recyklingiem oraz działaniami nakierowanymi na odzysk materiałów i energii, które mogą przyczynić się do skuteczniejszego wypełniania celów określonych w art. 1 i 4.

W art. 5 ust. 2 dyrektywy 1999/31/WE ustanowiono trzy cele odnoszące się do zmniejszenia ilości odpadów komunalnych ulegających biodegradacji trafiających na składowiska oraz zakazano umieszczania na składowiskach niektórych strumieni odpadów. Państwa członkowskie muszą zrealizować ostatni cel w zakresie zmniejszenia ilości odpadów komunalnych ulegających biodegradacji trafiających na składowiska do dnia 16 lipca 2016 r. Zgodnie z art. 5 ust. 2 do dnia 16 lipca 2014 r. cel ten należy ponownie rozpatrzyć i potwierdzić go lub zmienić w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska oraz w świetle praktycznego doświadczenia zdobytego przez państwa członkowskie w związku z osiągnięciem dwóch poprzednich celów.

W art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE ustanowiono cele odnoszące się do odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych, które zgodnie z art. 6 ust. 5 mają być ustalane co pięć lat na podstawie praktycznych doświadczeń państw członkowskich oraz wyników badań naukowych i zastosowania metod oceny, takich jak ocena cyklu życia oraz analiza kosztów i korzyści.

3.3 Zasady pomocniczości i proporcjonalności

Wnioski są zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Ograniczają się one do zmiany wymienionych wyżej dyrektyw, ponieważ zapewniają ramy ustanawiające wspólne cele, a jednocześnie pozostawiają państwom członkowskim swobodę w podejmowaniu decyzji co do konkretnych metod realizacji.

3.4 Dokumenty wyjaśniające

Komisja jest zdania, że dokumenty zawierające wyjaśnienie zastosowanych przez państwa członkowskie środków transpozycji dyrektyw są konieczne do poprawy jakości informacji dotyczących transpozycji dyrektyw.

Transpozycja przepisów dotyczących odpadów często przebiega w państwach członkowskich w sposób wysoce zdecentralizowany, również na poziomie regionalnym lub lokalnym, w formie wielu różnych aktów prawnych, zależnie od struktury administracyjnej danego państwa członkowskiego. W związku z tym, transponując zmienione dyrektywy, państwa członkowskie mogą być zmuszone do zmiany wielu różnych aktów prawnych na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym.

Wnioski dotyczą zmiany sześciu różnych dyrektyw w sprawie odpadów oraz wpływają na wiele prawnie wiążących zobowiązań, w tym przewidują kompleksową zmianę celów zawartych w dyrektywie 2008/98/WE, dyrektywie 1999/31/WE i dyrektywie 94/62/WE oraz uproszczenie dyrektywy 2000/53/WE, dyrektywy 2006/66/WE i dyrektywy 2012/19/UE. Jest to rozbudowany przegląd przepisów dotyczących odpadów, który może dotyczyć wielu krajowych aktów prawnych.

Zmienione cele w zakresie gospodarowania odpadami, zawarte w zmienionych dyrektywach, są ze sobą wzajemnie powiązane i w takim kształcie powinny zostać starannie przetransponowane do prawodawstwa krajowego, a następnie włączone do krajowych systemów gospodarowania odpadami.

Przepisy zmienionych dyrektyw będą dotyczyły wielu prywatnych i publicznych zainteresowanych stron z państw członkowskich oraz będą w znacznym stopniu wpływały na planowane inwestycje i przyszłą infrastrukturę systemów gospodarowania odpadami. Pełna i prawidłowa transpozycja zmienionych dyrektyw ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia ich celów (tj. ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, bardziej efektywnej gospodarki zasobami oraz zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego, jak również uniknięcia barier w handlu i zapobieżenia ograniczeniu konkurencji w UE).

Wymóg przedłożenia dokumentów wyjaśniających może stwarzać dodatkowe obciążenie administracyjne dla niektórych państw członkowskich. Takie dokumenty są jednak potrzebne, aby umożliwić skuteczną weryfikację kompletnej i prawidłowej transpozycji; weryfikacja ta jest niezbędna ze wspomnianych wyżej przyczyn i żadne mniej uciążliwe środki nie zapewnią jej skutecznego przeprowadzenia. Ponadto dokumenty wyjaśniające mogą znacznie przyczynić się do zmniejszenia obciążenia administracyjnego Komisji związanego z monitorowaniem zgodności; bez tych dokumentów prześledzenie metod transpozycji we wszystkich państwach członkowskich wymagałoby znacznych zasobów i licznych kontaktów z organami krajowymi.

W związku z powyższym należy wymagać od państw członkowskich, aby wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji składały jeden lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między przepisami tych dyrektyw zmieniających przepisy UE dotyczące odpadów a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.

3.5 Uprawnienia przekazane i wykonawcze Komisji

Uprawnienia przekazane i wykonawcze Komisji zostały określone, a odpowiednie procedury przyjmowania tych aktów zostały ustanowione w art. 1 ust. 4, 5, 6, 9, 11, 14, 15, 18, 19, 21, 22 wniosku dotyczącego dyrektywy 2008/98/WE, art. 1 ust. 4, 6, 7, 9, 10 wniosku dotyczącego dyrektywy 94/62/WE, art. 1 ust. 6 i 7 wniosku dotyczącego dyrektywy 1999/31/WE i w proponowanych zmianach w art. 1 i 3 wniosku dotyczącego dyrektywy 2000/53/WE i 2012/19/UE.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie będzie miał wpływu na budżet Unii Europejskiej, dlatego też nie towarzyszy mu ocena skutków finansowych przewidziana w art. 31 rozporządzenia finansowego [rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002].

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Gospodarowanie odpadami w Unii należy ulepszyć w celu ochrony, zachowania i poprawy jakości środowiska naturalnego, ochrony zdrowia ludzkiego, zapewnienia ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych oraz wspierania gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (2) Zmiana celów określonych w dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹³ w zakresie odzysku i recyklingu opakowań i odpadów opakowaniowych powinna polegać na zwiększeniu celów dotyczących przygotowania do ponownego wykorzystania i recyklingu odpadów opakowaniowych, aby lepiej odzwierciedlały unijną ambicję dążenia do gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (3) Ponadto, aby zapewnić większą spójność przepisów dotyczących odpadów, definicje zawarte w dyrektywie 94/62/WE należy dostosować do przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE¹⁴, mających zastosowanie do odpadów w ogóle.

¹² Dz.U. C z , s. .

¹³ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- (4) Dalsze podniesienie celów określonych w dyrektywie 94/62/WE dotyczących przygotowania do ponownego wykorzystania i recyklingu odpadów opakowaniowych przyniosłoby wyraźne korzyści środowiskowe, gospodarcze i społeczne.
- (5) Dzięki stopniowemu podnoszeniu obowiązujących obecnie celów w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów opakowaniowych powinien zostać zapewniony stopniowy i skuteczny odzysk wartościowych dla gospodarki materiałów odpadowych, oparty na prawidłowym gospodarowaniu odpadami zgodnym z hierarchią postępowania z odpadami. W ten sposób można zapewnić przywracanie europejskiej gospodarce wartościowych materiałów zawartych w odpadach, co oznacza postęp w realizacji unijnej inicjatywy na rzecz surowców¹⁵ i w tworzeniu gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (6) Wiele państw członkowskich nie utworzyło jeszcze w pełni infrastruktury koniecznej do gospodarowania odpadami. Aby zapobiec zablokowaniu materiałów nadających się do recyklingu na końcu hierarchii postępowania z odpadami, należy zatem koniecznie określić jasne cele strategiczne.
- (7) W wyniku połączenia celów dotyczących recyklingu i ograniczenia składowania określonych w dyrektywach 2008/98/WE i 1999/31/WE unijne cele w zakresie odzysku energii i wartości docelowe dotyczące recyklingu odpadów opakowaniowych określone w dyrektywie 94/62/WE nie są już potrzebne.
- (8) W niniejszej dyrektywie wyznaczono długoterminowe cele dla unijnej gospodarki odpadami i przedstawiono jasne wskazówki dla przedsiębiorców i państw członkowskich dotyczące inwestycji niezbędnych do realizacji celów niniejszej dyrektywy. Przy opracowywaniu krajowych strategii gospodarowania odpadami i planowaniu inwestycji w infrastrukturę gospodarowania odpadami państwa członkowskie powinny robić dobry użytek z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych zgodnie z hierarchią odpadów, wspierając zapobieganie wytwarzaniu odpadów, ponowne użycie i recykling.
- (9) Komisja ustaliła cele dla recyklingu odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych na 2025 r., biorąc pod uwagę to, co było możliwe pod względem technicznym w momencie zmiany dyrektywy; Komisja może proponować zmienione poziomy wartości docelowych dla tworzyw sztucznych na 2030 r. na podstawie przeglądu postępów państw członkowskich w realizacji tych celów, mając na uwadze zmiany pod względem rodzajów tworzyw sztucznych wprowadzanych do obrotu, rozwój nowych technologii recyklingu oraz popyt na tworzywa sztuczne pochodzące z recyklingu.
- (10) Należy wyznaczyć odrębne cele w zakresie recyklingu metali żelaznych i aluminium, co przyniosłoby duże korzyści dla gospodarki i środowiska ponieważ zwiększenie ilości aluminium poddawanego recyklingowi doprowadziłoby do znacznych oszczędności energii i dwutlenku węgla. Obowiązujący obecnie cel w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu opakowań metalowych powinien zatem zostać podzielony na osobne cele dotyczące tych dwóch rodzajów odpadów.

¹⁵

COM(2013) 442.

- (11) Aby obliczać, czy cele w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu są osiągalne, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia produktów i części składowych, które są przygotowywane do ponownego użycia przez uznane podmioty zajmujące się przygotowywaniem odpadów do ponownego użycia oraz w ramach uznanych systemów zwrotu kaucji. W celu wprowadzenia ujednoliconych warunków dotyczących tych obliczeń, Komisja przyjmie szczegółowe zasady identyfikacji uznanych podmiotów zajmujących się przygotowaniem do ponownego użycia i uznanych systemów zwrotu kaucji oraz zasady zbierania, weryfikacji i zgłaszania danych.
- (12) W celu zapewnienia wiarygodności zbieranych danych dotyczących przygotowania do ponownego użycia konieczne jest ustanowienie wspólnych zasad dotyczących sprawozdawczości. Jednocześnie należy ustanowić bardziej precyzyjne zasady, zgodnie z którymi państwa członkowskie powinny zgłaszać to, co jest rzeczywiście poddawane recyklingowi i może być zaliczane na poczet realizacji celów w zakresie recyklingu. W związku z tym sprawozdawczość dotycząca realizacji celów recyklingu musi zasadniczo opierać się na ilościach odpadów poddawanych procesowi ostatecznego recyklingu. Aby ograniczyć obciążenia administracyjne, państwa członkowskie powinny być upoważnione, pod pewnymi ścisłymi warunkami, do zgłaszania współczynników recyklingu na podstawie wydajności sortowni odpadów. Ubytek masy materiałów lub substancji wynikający z fizycznych lub chemicznych procesów transformacji i będący nieodłącznym elementem procesu ostatecznego recyklingu, nie powinien być odejmowany od masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.
- (13) Aby zapewnić lepsze, bardziej terminowe i jednolite wdrożenie przepisów niniejszej dyrektywy oraz przewidzieć niedociągnięcia we wdrażaniu, należy utworzyć system wczesnego ostrzegania, umożliwiający wykrycie uchybień i podjęcie działań przed upływem terminów realizacji celów.
- (14) Dane statystyczne zgłaszane przez państwa członkowskie są niezbędne dla Komisji do oceny przestrzegania przepisów dotyczących odpadów w państwach członkowskich. Należy poprawić jakość, wiarygodność i porównywalność statystyk dzięki wprowadzeniu jednego punktu wprowadzania wszystkich danych dotyczących odpadów, zlikwidowaniu przestarzałych wymogów w zakresie sprawozdawczości, przeprowadzeniu analizy porównawczej krajowych metod sprawozdawczości i wprowadzeniu sprawozdania z kontroli jakości danych.
- (15) Sprawozdania z wykonania, sporządzane przez państwa członkowskie co trzy lata, nie okazały się skutecznym narzędziem weryfikacji zgodności z przepisami i prawidłowego wdrażania, spowodowały natomiast zbędne obciążenia administracyjne. Należy zatem uchylić przepisy zobowiązujące państwa członkowskie do sporządzania takich sprawozdań, a do celów monitorowania zgodności z przepisami należy wykorzystywać wyłącznie dane statystyczne, które państwa członkowskie co roku przekazują Komisji.
- (16) Przekazywanie wiarygodnych danych statystycznych dotyczących gospodarowania odpadami ma zasadnicze znaczenie dla efektywnego wdrażania przepisów i zapewnienia porównywalności danych ze wszystkich państw członkowskich. W związku z tym podczas przygotowywania sprawozdań na temat zgodności z celami określonymi w przepisach dyrektywy 94/62/WE państwa członkowskie powinny być

zobowiązane do stosowania najnowszej metodyki opracowanej przez Komisję i krajowe urzędy statystyczne państw członkowskich.

- (17) W celu uzupełnienia lub zmiany dyrektywy 94/62/WE uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu powinny zostać przekazane Komisji w odniesieniu do art. 6a ust. 2, art. 6a ust. 5, art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (18) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania dyrektywy 94/62/WE, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do art. 12 ust. 3d i art. 19. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁶.
- (19) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 94/62/WE.
- (20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹⁷ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (21) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie, z jednej strony, zapobieganie wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko lub zmniejszenie takiego wpływu, a tym samym zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska, a z drugiej strony – zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego i uniknięcie barier w handlu oraz zakłócenia i ograniczenia konkurencji w Unii, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ale ze względu na rozmiary lub skutki działań, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, zakres niniejszej dyrektywy nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia powyższych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 94/62/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

¹⁷ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

a) w pkt. 1 skreśla się tekst:

„We właściwych przypadkach Komisja bada i w razie konieczności poddaje przeglądowi ilustrujące przykłady dotyczące definicji opakowania podane w załączniku I. W pierwszej kolejności bada się następujące wyroby: opakowania nośników CD oraz video, doniczki kwiatowe, tuby oraz cylindry, wokół których jest nawijany giętki materiał, samoprzyczepny papier opakowaniowy oraz papier opakowaniowy. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3;”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. „odpady opakowaniowe” oznaczają wszelkie opakowania lub materiały opakowaniowe objęte definicją odpadów zawartą w art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE(*);

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).”;

c) skreśla się pkt 3–10;

d) dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Ponadto stosuje się definicje „odpadów”, „wytwórcy odpadów”, „posiadacza odpadów”, „gospodarowania odpadami”, „zbierania”, „selektywnej zbiórki”, „zapobiegania”, „ponownego użycia”, „przetwarzania”, „odzysku”, „przygotowania do ponownego użycia”, „recyklingu”, „procesu ostatecznego recyklingu” i „unieszkodliwiania”, zawarte w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE.”;

2) art. 4 ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Środki takie mogą składać się z programów krajowych, środków zachęty polegających na wprowadzeniu systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta w celu zminimalizowania wpływu opakowań na środowisko lub podobnych działań podejmowanych, w stosownych przypadkach, w konsultacji z podmiotami gospodarczymi, i mających na celu skupianie i wykorzystywanie licznych inicjatyw w zakresie zapobiegania podejmowanych w państwach członkowskich. Są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy określonymi w art. 1 ust. 1.”;

3) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Odzysk, ponowne użycie i recykling”;

b) w ust. 1 dodaje się lit. f)–i) w brzmieniu:

„f) nie później niż do dnia 31 grudnia 2025 r. co najmniej 65 % wagowo wszystkich odpadów opakowaniowych zostanie przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;

g) nie później niż do dnia 31 grudnia 2025 r. następujące minimalne cele w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zostaną osiągnięte w odniesieniu do następujących określonych materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych (wagowo):

(i) 55 % tworzyw sztucznych;

(ii) 60 % drewna;

(iii) 75 % metali żelaznych;

(iv) 75 % aluminium;

(v) 75 % szkła;

(vi) 75 % papieru i tektury;

h) nie później niż do dnia 31 grudnia 2030 r. co najmniej 75 % wagowo wszystkich odpadów opakowaniowych zostanie przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;

i) nie później niż do dnia 31 grudnia 2030 r. następujące minimalne cele w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zostaną osiągnięte w odniesieniu do następujących określonych materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych:

(i) 75 % drewna;

(ii) 85 % metali żelaznych;

(iii) 85 % aluminium;

(iv) 85 % szkła;

(v) 85 % papieru i tektury.”;

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Odpady opakowaniowe wywiezione z Unii są zaliczane na poczet realizacji celów ustanowionych w ust. 1 przez państwo członkowskie, w którym zebrano odpady opakowaniowe wyłącznie wówczas, gdy wymogi określone w art. 6a ust. 4 są spełnione oraz gdy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady(*), eksporter może udowodnić, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami tego rozporządzenia, a przetwarzanie odpadów poza Unią odbyło się w warunkach równoważnych do wymogów właściwych przepisów unijnego prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska.

3. Odpady opakowaniowe przekazane innemu państwu członkowskiemu w celu przygotowania do ponownego użycia, recyklingu lub odzysku w tym innym państwie

członkowskim mogą być zaliczone na poczet realizacji celów określonych w ust. 1 lit. f) – i) przez to państwo członkowskie, w którym zostały zebrane.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).”;

d) uchyla się ust. 5, 8 i 9;

4) dodaje się artykuł 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Zasady obliczania stopnia realizacji celów ustanowionych w art. 6

„1. Do celów obliczania, czy cele ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. f) – i) zostały osiągnięte:

a) masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi należy rozumieć jako masę odpadów wprowadzanych w procesie ostatecznego recyklingu;

b) masę odpadów opakowaniowych przygotowanych do ponownego użycia należy rozumieć jako masę odpadów opakowaniowych, które zostały odzyskane lub zebrane przez uznany podmiot zajmujący się przygotowaniem do ponownego użycia oraz przeszły wszystkie niezbędne czynności w zakresie kontroli, oczyszczania i naprawy umożliwiające ponowne użycie bez dalszego sortowania i wstępnej obróbki;

c) państwa członkowskie mogą uwzględniać produkty i części składowe przygotowywane do ponownego użycia przez uznane podmioty zajmujące się przygotowaniem do ponownego użycia lub w ramach uznanych systemów zwrotu kaucji. Do obliczenia skorygowanego współczynnika odpadów opakowaniowych przygotowanych do ponownego użycia i poddanych recyklingowi z uwzględnieniem masy produktów i części składowych przygotowanych do ponownego użycia, państwa członkowskie wykorzystują zweryfikowane dane uzyskane od wspomnianych podmiotów i stosują wzór podany w załączniku IV.

2. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 lit. b) i c) oraz załącznika IV Komisja, zgodnie z art. 21a, przyjmuje akty delegowane ustanawiające minimalne wymogi jakościowe i wymogi operacyjne dotyczące identyfikacji uznanych podmiotów zajmujących się przygotowaniem do ponownego użycia oraz uznanych systemów zwrotu kaucji, w tym szczegółowe zasady gromadzenia, weryfikacji i przekazywania danych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 masę odpadów po każdej operacji sortowania można zgłosić jako masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi, pod warunkiem że:

a) takie odpady będące produktem sortowania są wprowadzane do procesu ostatecznego recyklingu;

b) masa materiałów lub substancji, które nie są poddawane procesowi ostatecznego recyklingu i które są unieszkodliwiane lub poddawane odzyskowi energii, stanowi mniej niż 10 % całkowitej masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.

4. Państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system kontroli jakości i identyfikowania odpadów opakowaniowych, aby zapewnić spełnienie warunków określonych w ust. 3 lit. a) i b). System ten może obejmować elektroniczne rejestry utworzone na podstawie art. 35 ust. 4 dyrektywy 2008/98/WE, specyfikacje techniczne wymogów jakościowych dotyczących sortowanych odpadów albo wszelkie inne równoważne środki zapewniające wiarygodność i dokładność gromadzonych danych na temat odpadów poddanych recyklingowi.

5. Do celów obliczenia, czy cele ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. f) – i) zostały osiągnięte, państwa członkowskie mogą uwzględnić recykling metali, który odbywa się w związku ze spalaniem, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają określone wymogi jakościowe. Państwa członkowskie stosują wspólną metodykę ustaloną zgodnie z art. 11a ust. 6 dyrektywy 2008/98/WE.”;

5) dodaje się art. 6b w brzmieniu:

„Artykuł 6b

Sprawozdanie dotyczące systemu wczesnego ostrzegania

1. Komisja, we współpracy z Europejską Agencją Środowiska, opracowuje sprawozdania z postępów w osiąganiu celów określonych w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) najpóźniej trzy lata przed każdym terminem określonym w tych przepisach.

2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące elementy:

a) oszacowanie stopnia realizacji celów przez każde państwo członkowskie;

b) wykaz państw członkowskich, w przypadku których istnieje ryzyko nieosiągnięcia tych celów w wyznaczonych terminach wraz z właściwymi zaleceniami dla państw członkowskich, których to dotyczy.”;

6) art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21a w celu określenia warunków niestosowania poziomów stężeń określonych w ust. 1 do materiałów poddanych recyklingowi i ogniw produktów połączonych w zamknięty i kontrolowany łańcuch, jak również w celu określenia rodzajów opakowań, które są zwolnione z wymogu określonego w ust. 1 tiret trzecie.”;

7) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Systemy informacyjne i sprawozdawczość”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bazy danych, o których mowa w ust. 1 zawierają dane wymienione w załączniku III i są źródłem informacji dotyczących w szczególności wielkości, właściwości i ewolucji przepływów opakowań i odpadów opakowaniowych (w tym informacji na temat toksyczności lub zagrożenia ze strony materiałów opakowaniowych oraz składników stosowanych do ich produkcji) na poziomie poszczególnych państw członkowskich.”;

c) skreśla się ust. 3;

d) dodaje się ust. 3a, 3b, 3c i 3d w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane dotyczące realizacji celów określonych w art. 6 ust. 1 lit. a)–i) za każdy rok kalendarzowy. Zgłaszają one te dane drogą elektroniczną w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, którego dotyczą zebrane dane.

Dane są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 3d. Pierwsze zgłoszenie obejmuje dane za okres od dnia 1 stycznia [*enter year of entry into force of this Directive + 1 year*] r. do dnia 31 grudnia [*enter year of entry into force of this Directive + 1 year*] r.

3b. Danym zgłaszanym przez państwo członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem musi towarzyszyć sprawozdanie z kontroli jakości oraz sprawozdanie z wdrażania przepisów art. 6a ust. 4.

3c. Komisja dokonuje przeglądu danych zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem i publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to obejmuje ocenę organizacji gromadzenia danych, źródeł danych i metodyki stosowanej przez państwa członkowskie, jak również kompletności, rzetelności, aktualności oraz spójności tych danych. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Sprawozdanie to jest sporządzane co trzy lata.

3d. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające format zgłaszania danych zgodnie z ust. 3a. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ust. 2.”;

e) skreśla się ust. 5;

8) skreśla się art. 17;

9) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu dostosowania systemu identyfikacji, o którym mowa w art. 8 ust. 2 i art. 10 akapit drugi tiret szóste, do postępu naukowego i technicznego. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ust. 2.

2. Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21a w celu zmiany podanych w załączniku I przykładów ilustrujących definicję opakowań.”;

10) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Środki szczególne

Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21a w celu pokonania ewentualnych trudności związanych ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do obojętnych materiałów opakowaniowych wprowadzanych na rynek unijny w bardzo małych ilościach (tj. około 0,1 % wagowo), opakowań podstawowych dla wyrobów medycznych i produktów farmaceutycznych, małych opakowań i opakowań luksusowych.”;

11) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Procedura komitetowa

1. Do celów art. 12 ust. 3d i art. 19 ust. 1 Komisję wspiera komitet ustanowiony w art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011(*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

12) dodaje się artykuł 21 a w brzmieniu:

„Artykuł 21 a

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 6a ust. 2, art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [*enter date of entry into force of this Directive*] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6a ust. 2, art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji

późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6a ust. 2, art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

13) w załączniku III do dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy;

14) w załączniku IV do dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia *[insert date eighteen months after the entry into force of this Directive]* r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący